

KIS LAP

AZ ŐREG JÓKÓ. (Lásd a 165. l.)

A BÜVÖS GYÖNGYÖK,

vagy:

Pali árnyéka.

(Folytatása.)

OLÁSD, Feri,“ szölt az apa növekvő haraggal, „hiába tagadod; ha valami helytelen tréfát tervezteél és a dolog kisült, ne tedd rosszabbá hazugság által.“

„En igazat beszélek!“ szölt Ferkó s csak nagy erőfeszítéssel tudta könyeit visszafajtani.

„Meg vagyok gyözödve, édes atyám, hogy Ferkó igazat mond“, szölt Jenő. „Ö mindig őszinte, kivéve midön néha épen tréfál. . .“

„Nem szeretem az efféle tréfát.“

„Tudom, hogy helytelen dolog volt az egész; de azt hiszem, hogy Ferkó bevallaná, ha ő tette volna.“

„Igazán, én is azt hiszem, kedves papa.“ szölt közbe Etelka. „Minap azt mondta Ferkó Nellikének, hogy ha söt tesz a ki: kanárimadár szájába ez nem csak énekelni, hanem beszélni is fog; de aztán mindjárt visszajött és mondta neki, hogy valamikép meg ne próbálja ám, mert csak tréfa volt s a kanári nem szereti a söt.“

Etel jó bizonyítványa nem sok figyelemben részesült; csak Ferkó tekintett hálásan a kis leányra, ki ekként pártját fogni igyekezett.

„Engedd meg, atyám, hogy egy kérdést intézzek Ferkóhoz,“ szölt ismét Jenő. „Talán ezzel hamarább tisztába hozzuk a dolgot, mert hiszem, hogy igazat fog mondani.“

„Kérdezz, a mit akarsz,“ szölt az apa.

„Csak egy kérdést teszek, de őszintén felelj reá, Ferkó. Fenn voltál ez éjjel s beszélgettél Palival?“

Feri egy perczig gondolkozott, mert az éjjeli eseményekről teljesen megfeledkezett.

„Ez éjjel . . . ez éjjel . . . megállj csak . . .“

„Ne csürd-csavard a dolgot, hanem felelj egyenesen,“ szölt atyja türelmetlenül.

„Hallottam valamit leesni szobátokban, aztán hallottam beszédet, járkálást,“ szölt Jenő, igyekezővén segélyére lenni öcsese emlékezetének.

„Igaz, ugy van! Már emlékszem! A majom kiszökött ágyamból, fölmászott az íróasztalra s földre dobta a tintás-üveget, mely nagy zajjal ezer darabra tört, a tinta pedig szétfolyt a szobáú. En legott kiugrottam az ágyból, s aztán Palival jól megkergettük a majmot, mely az ablaknál egy lyukban kaparászott valamit; de én aztán beléptem a tintába s nem mozdulhattam és Pali kergette el a majmot az ablaktól. Ma reggel pedig a lyukban, melyben a majom éjjel kaparászott, egész csomót találtam azokból a piros gyönggyökből, melyeket Nellike elvesztett.“

„Az nem tartozik ide“, szolt az apa. „Mit csináltál azután?”

„Lefeküdtem ismét ágyamba, de előbb megkötöztem a majmot, mert Pali nagyon mérges volt s azt mondta, hogy ha még egyszer ott találja majmocskám az ablak mellett, hát megfojtja, ámbár én meg nem foghatom, mi baja van vele? Talán Pali volt a kertben . . . ?“ tevé hozzá kétkedően.

„Megkérdezem tőle,“ szolt Jenő s kiment.

Néhány percz múlva visszatért s látható kedvetlenséggel és zavarral foglalta el ismét helyét az asztalnál.

„No's, hát mit mond Pali? Tud valamit ezen éjjeli sétáról?”

„Azt mondja, hogy nem tud semmit.“

„Épenséggel semmit?”

„Csak annyit, hogy Ferkónak volt néhány apró rakétája, melyekkel a kertészt meg akarta boszantani.“

Ekkor a gyermekek anyja, ki nagyon kedvetlenül hallgatta mindezeket, közbeszólt s békítőleg mondá:

„Hagyjuk most abba ezt a kellemetlen ügyet; kihül a reggeli. Jenő fiam, tölts kávé a kis leányoknak.“

Nem beszéltek többé a dologról, de a reggeli nagyon szomoruan folyt le; senki sem szólt egy szót sem s szegény Ferkó több könyvet nyelt le, mint kávé a nagy erőfeszítésébe került elfojtani zokogását; Etelka pedig, midőn testvére bánatát látta, annyira megindult, hogy szintén kö-

nyekre fakadt; Jenő hallgatott. Csak a kis Nellike, ki nem igen értette az egészszet, evett jóízűen és csevegett a mamával.

Már majdnem vége volt a reggelnek, midőn belépett Pali s átadta atyjának a leveleket, melyeket a postás épen akkor hozott. Ez kissé eltéríté a figyelmet a kellemetlen tárgyról s mindenki leste, nincs-e valami érdekes levél; még a kis Nelli is nyujtogatta kezét és kérdezte, nem jött-e levél számára a jó Róza nénitől? Apja mosolygott a kérdésre, de csakhamar elkomolyodott, midőn egy nagy, hivatalos peccéttel lezárt levél akadt kezébe, melyen kívülről is föl volt írva: „A hadparancsnokságtól.“

„Ez neked van ezimezve, Jenő fiam!“ szolt az apa. „Reményilem, hogy nem hívnak be ismét a hadsereghez?“

Jenő egy perczre elhalványodott s nem nyitotta föl a levelet.

„Mért hívnának be?“ szolt aggódva, „hiszen még alig két hete, hogy haza jöttem szabadságra . . .“

„Bontsd föl a levelet, majd meglátjuk, mi van benne,“ szolt anyja szintén aggódva.

Jenő fölbontotta a levelet s miután belepillantott, szomoruan mondá:

„Csakugyan behívnak! Háboru van készülöben s engem tengeri szolgálatra rendelnek, hadihajóra kell mennem, még pedig holnap reggel már indulnom kell! Alig két heti szabadság után! Ez mégis kegyetlenség!“ Szegény Jenő izgatottan fölkel s

az ablakhoz ment; a többiek pedig mindnyájan szintén szomoruan keltek föl az asztaltól.

Jenő behivatása a hadcsapathoz, melynél hadapródi rangot viselt, nagyon kellemetlen csapás volt az egész családra nézve; két evi távollét után alig két héttel ezelőtt jött haza szabadságra s már ismét távoznia kell, mert a katonai parancsolat nem tűri az ellenmondást. Pedig hogyan örült Jenőnek otthon mindenki, ő volt az általános kedvencz és jó szülei úgy mint testvérei egészen boldogok voltak az ő közelében. Szép termetű, izmos, sugár ifju volt, arca naptól sötét,

szeme élénk, hangja csengő; de nem csak szép fiatal ember volt, hanem oly jó szivű, nyájas, előzékeny, hogy mindenki kénytelen volt őt megszeretni, ha

csak egyszer beszélt is vele. Mindig arra törekedett, hogy másoknak örömet szerezzen, vagy bajait enyhítse, orvosolja. Ezért örömeivel és bánatával mindenki sietett őt felkeresni,

mert jól tudta, hogy az örömben Jenő is osztozni fog, a bánat ellen pedig lesz legalább néhány jó, vigasztaló szava ha már nem segíthet rajta. Csak a ki mások kárára hazudni szokott, a ki esalt vagy kegyetlenkedett, az hiába fordult volna Jenőhöz mert az ilyen emberek től undorodott s nem szeretett velök még beszélni sem.

Ez lehetett oka annak is, hogy Pali most mindenképen igyekezett távol maradni

bátyjától, sőt még szemébe sem mert tekinteni; félt, hogy Jenő talán kérdezősködni fogna. Viszont épen ezért ohajtott Ferkó mentül előbb oly per-

MEZŐN. (Lásd a 175.1.)

czet meglesni, melyben bizalmasan beszélhessen Jenővel s megkérdezze tőle, vajjon csakugyan hiszi, hogy ő, Ferkó volt az éjjeli csiny elkövetője.

Azonban nem könnyű dolog volt alkalmas perczet találni ily bizalmas beszélgetésre. Jenő fölment szobájába és kezdé összeszedegetni ruháit és egyéb holmiját, s ekközben anyja ott volt mellette, hogy segítsen neki s a még hátralevő rövid időt fölhasználja kedves fiával való beszélgetésre. A kis leányok is odafurakodtak s szomoruan, könyes szemekkel nézegették, mint csomagolja össze Jenő ruháit, könyveit, fegyvereit. Ferkó nyugtalanul járt köztök ide-oda s hiába leste, mikor szólhatna észrevétlenül néhány szót Jenővel. Végre azonban anyjok kiment s ekkor Feri nyugtalanul szólt:

„Jenő! Szeretnék veled négy szem közt beszélni valamiről. Nem küldhetnél ki néhány perczre a kis leányokat?”

Jenő látta öcsésének sápadt, bánatos arcát s azonnal kiküldte szép szerivel a leányokat; midőn ezek kimentek s csak ők ketten maradtak a szobában, Feri fölkel a székről, melyen ült, és Jenő elé állva szorongatottan kérdé:

„Jenő, csak egyet akarok kérdezni, ha őszintén felelnél . . . ugy-e, őszintén fogsz felelni?”

„Bizonyosan, ha csak egyáltalában felelhetek; de hát miért tekintsz reám oly kétségbeesetten?”

„Nem tehetek róla . . . nagyon

boldogtalannak érzem magam és csak egy vigaszt remélek; mondd, hiszed te is komolyan, hogy én követtem el azt a csinyt mult éjjel?”

„Nem, Ferkó, én nem hiszem!”

„De reggel azt állítottad, hogy én voltam a kertben.”

„Igaz; de azóta rájöttem, hogy tévedtem.”

„És tudod már, ki a bűnös?”

„Nem tudom egészen bizonyosan; de azt tudom, hogy nem te vagy az.”

„Kire van gyanud? Mondd meg nekem!”

Jenő egy perczig hallgatott, aztán szeliden szólt:

„Ne kérdezd, kire van gyanum. legalább ma estig ne kérdezd; szeretném, ha a bűnös maga vallaná be hibáját; igyekezni fogok neki alkalmat adni reá.”

(Folytatása következik.)

AZ ÖREG JÓKÓ.

(Képpel a czimlapon.)

Nem mai gyerek a Jókó,
Ő bigyelme már vén golyhó.
Ott a rudján mogorván ül,
Már csak pöröl, sohsem örül.

Ne menjetek hozzá közel,
Mert megvagdal a csőrivel,
S ha a körme belétek kap:
Rosz dolga lesz hajatoknak.

Öreg Jókó, zsémbes legény,
Nem süt már nap az ő egén.
S ha élni megunsz, kajdácsunk —
Kitömetünk, vén pajtásunk!

A TATÁROK KÖZE.

(Vége.)

KÜLÖNBÖZŐ törzsek általában nagyon hasonlítanak egymáshoz ruházatukban. Közöséges öltönyük, midőn otthon vannak, férfiaknál és nőknél egyaránt a „csapán“, hosszú ingforma kabát, továbbá magas sarku csizma és magas bőrkucsma; az asszonyok, ha diszbe öltöznek, rettentő magas kucsmat tesznek föl, vállukra szép tarka, nagy kendőt öltének, ékszert pedig karjukra, fülökbe, nyakukra annyit föl raknak, a mennyit csak előteremteni bírnak. „Hát a kis tatár fiuk milyenek?“ szólt közbe Laczi.

„Mindenekfölött nagyon büszkék tatár nemzetségekre. A négy éves kis fiu pontosan meg tudja mondani, melyik „taife“-hez és „tire“-hez, azaz melyik törzshöz és nemzetséghez tartozik, a jól nevelt gyermekek pedig büszkén és hibátlanul elősorolják valamennyi ősük nevét. Ha idegen lép be tatár családhoz, és udvarias akar lenni, a gyermekektől mindenekelőtt azt kell kérdeznie: „Mondd el, kik voltak ősök?“

„De remélem, egyebet is tanulnak a kis tatárok, nem csak ősök neveit?“ szólt Laczi.

„Bizony nem sokat, sajnálattal kell bevallanom. Ezer között alig akad egy, a ki írni vagy csak olvasni is tudna, mert a tatár urak méltóságukon alóli dolognak tartanak valami munkát végezni, akár szellemi, akár kézi munka legyen az. Csupán lovaikkal gondolnak s ha paripájuk rendben van, öreg és ifju leheveredik a földre, előveszik a pipát s aztán terveket főznek, hogy és mikor rabolják ki egyik-másik szomszédjokat. A zenét és költészetet pedig szeretik s ha egy-egy vándor dalnok vagy mesemondó vetődik hozzájuk, nagy gyönyörűséggel hallgatják órákig.

Most lépjünk be egy tatár sátorba, a milyen a vándor törzseknél szokásos. E tábor hasonlít a méhköpühöz, csak hogy teteje laposabb; oldalai bőrből vannak, ablaka nincs, csak egy kis nyílás van a tetőn s azon hatol be a lég és világosság, míg az ajtót lent alacsony lyuk képviseli.

Ha már beléptünk a sátorba, készen kell lennünk arra, hogy az épen ebédhez készülő család fölker, vennénk részt ebédjükben. Ekkor aztán vigyáznunk kell, hogy illedelmesen viseljük magunkat. Mindenekelőtt nem szabad csodálkoznunk a fölött, ha a házi gazda jól oldalba üt, mert minél erősebben üt, annál szivesebben lát; aztán leülünk a szőnyegre, melyen már öten vagy hatan ülnek félkörben; középre elterítik a „deszurkan“-t, durva vászomból készült tarka abroszt, mely azonban, megvallom, többnyire igen piszkos szokott lenni. Az abroszra letesznek egy nagy kenyeret s egy étellel teli tálát, melybe aztán nekünk is, úgy mint a többieknek, tiz ujjunkkal kell benyulnunk és kikaparnunk, a mi benne található.

Ha a házi gazda különösen pompás lakomát kíván csapni, akkor lóhust ad ebédre, továbbá „maútug“-ot, egy téstánemüt, melyet igen erősen megszíroznak és megfűszereznek. Inni pedig kapunk alkalmasint „kimis“-t, tevetejből készült igen maró italt, vagy pedig teát. És bármivel kínáljanak, legfőbb kötelessége a vendégnek: sokat, nagyon sokat enni és inni, mert azt nagyon illetlen viselkedésnek tekintik, ha valaki finyáskodik s keveset eszik. Az ilyet meg sem hívják többé ebédre.

„No, de mi nem is mennénk ám!“ szólt Laczi. „Jobb nekünk a jó töltött káposzta és turós csusza s a tatár ebédhez majd csak távolból kívánunk jó étvágyat!“

NAGYRATERMETT KIS EMBER.

(Képpel a 172. l.)

Feltűröm az ingem ujját,
Meggfogom a kalapácsot,
Ott van a kemény fatőke
S mint a villám belevágok.

Hogyha, mire nagyobb leszek,
Erőben is így növekszem:
Széjjelzúrom a sziklát is,
A hegynek is nekifeszem.

SZEGÉNY FIÚK ÁLMA.

(Képpel a 168. l.)

Szegény utczasepró fiuk —
A seprő minden holmijuk.
Öreg, beteg apjuk helyett
Ma ők ketten söprögettek.

Söprögettek fáradásig,
De nem ettek jóllakásig.
Leülnek a kőpadkára,
Hol őket az álm várja.

Hazamentek vón' szegények,
De sötét van, nagyon félnek.
Valjon mitől is félhetnek?
Semmijök sincs szegényeknek.

Ez fejét ölébe hajtja,
A másik úgy nyugszik rajta;
S egymás mellett addig ültek,
Mig szépen elszenderültek.

Én nektek csak azt kívánom:
Ne áltasson édes álm!
Hogy aránylag ébredésitek
Az alomnál legyen édesb.

EGYÜTT.

(Képpel a 176. lapon.)

Két kis gyermek öreg székekben —
Könyvből olvasgatnak szépen.

S mint a forrás kétfelé vál
S két mederben elfolydogál:

Igy ömlik egy könyv erénye
Két gyermeknek a lelkébe.

KÁROLY URFI KALANDJAI.

„MÁR MONDTAM nektek, hogy én
nem játszom veletek, nem
töltöm időmet olyan együgyű
gyermekjátékokkal; karácsony nap-
ján sem fogok veletek menni afféle
unalmas gyermektársaságokba!”

Igy szólt Károly, kit testvérei
rendesen csak Karinak neveztek. Test-
vérei pedig voltak a hat éves Vili és
két leányka, a tizenhárom éves Irma
és az egy évvel fiatalabb Róza. Ká-
roly Pesten járt iskolába s most a
karácsonyi ünnepekre jött haza, rop-
pant urfiasan, magas kalappal, feszes
gallérral s rettentően elbizakodottan
Szörnyen nagyra tartotta magát, ám-
bár csak a gonosz leányok semmiképp
sem akarták nagyságát elismerni.

„Én már nem vagyok gyermek,”
szokta mondani Károly; „hiába ne-
vettek, kisasszonyok, én már ma-hol-
nap fiatal ember leszek s nem tűröm,
hogy úgy bánjatok velem, mint gyer-
mekkel. Tudok is okosabbat tenni,
mint ugrálni és gyermekmeséket hall-
gatni.”

„Tégy a mit akarsz, Kari”, szólt
Irma nevetve.

„Kérlek, ne nevezz többé Kari-
nak,” kiáltá Károly hevesen. — „Nem
illik az már reám.”

„No jól van, tehát Károly urfi!”
szólt a leányka még derültebben. „Ha-
nem hát ha Károly urfi már olyan
komoly öreg ur, jó lesz, ha kimegy

(Folytatása a 170. lapon.)

SZEGÉNY FIUK ÁLMA. (Lásd a 107. l.)

BUZAVIRÁG, (Lásd a 175. l.)

(Folytatása a 167. laphoz.)

a mi szobánkból, mert mi bizony tánczolunk és ugrálunk és nem szeretjük, ha valaki mi köztünk ily unalmas arczokat csinál.“

Károlyt ez nagyon boszantotta; szeretett volna maradni, hogy éreztesse minden alkalommal nagyságát a többiekkel. De a kis leány himezetlen szavai után nem maradhatott s ezért roppant komoly arczzal fölkelte és kifelé indulva mondá:

„Igazad van, Irma, ez nem is nekem való hely, csak azért jöttem ide, hogy megmondjam nektek, hogy reám ne számítsatok, én már kinöttem közületek; nem is jövök többé ide szobátokba.“

Ezzel kiment, de még hallotta, mily nagyot kacagtak a leányok s még a kis Vili is szavai fölött, sőt részben hallotta, mikor Irma mondá testvéreinek:

„Szegény Kari! Mennyire igyekszik komoly férfiúi tekintélyét fenntartani! De nem tudom, hogy fog ez majd sikerülni a karácsonyi mulatságok alatt.“

S Irma, ámbár tizenhárom éves volt már, jókedvében körültánczolta a szobát, aztán ismét megállott testvérei előtt és nevetve mondá:

„Róza, Vili, figyeljetek reám! Ha Károly minden áron olyan nagy ur akar lenni, hát tréfáljuk meg s máától fogva mindig nagyon ünnepélyesen „Károly urfinak“ szólítsuk.“

„Jó lesz! „Károly urfi“ lesz nekünk mindig.“

Másnap volt karácsonyestéje s a gyermekek nagy örömmel állították föl a szép karácsonyfát az asztalra. De mivel a karácsonyfa nagyon magas volt, a leányok nem értek föl, hogy a gyertyákat meggyujtsák.

„Károly urfi, nem volna szives segíteni?“ szölt Irma nagyon komoly ünnepélyességgel.

„Majd bizony! Törödöm is én efféle gyerekes parádéval. Ha neked kedved telik benne, állj föl az asztalra és gyujtsd meg a gyertyákat.“

„Azt te sokkal könnyebben megteheted, Kari“, szölt közbe az apa. „Csak nem akarod, hogy a leányok hosszú szoknyájukkal kapaszkodjanak föl?“

Ez ellen persze Károly urfi semmit sem szólhatott s nagyon boszus arczzal odahuzott egy széket, fölállt reá és kezdte a karácsonyfán lévő kis gyertyákat gyujtogatni. De mert nem csak kedvetlen, hanem ügyetlen is volt, oly rosszul állott a székre, hogy ez egyszerre csak fölbillent s Károly földre pottyant.

„Ah! Az ügyes, nagy Károly urfi földre pottyant,“ szölt Irma nevetve s Róza és a kis Vili is kacagtak, mert látták, hogy Károlynak semmi baja sem történt, csakhogy a szégyen és boszszuság miatt egészen elvörösödött.

„A székek rossz, lábai inognak,“ szölt Károly és elfordult.

„Haj persze, olyan nagy ember alatt, mint Károly urfi!“ szölt Róza nevetve; „meqlásd én alattam nem inog

s ezzel fölállt a székre és ügyesen meggyújtotta a gyertyákat.

Jó ideig örvendeztek, mulatoztak a gyermekek a karácsonyfa körül, míg Károly boszus arczezal félrehúzódott, de senki sem gondolt vele; később aztán a mama megszólalt:

„Gyerekek, ha játszani, ugrálni, akartok, menjetek szobátokba, én is veletek megyek.“

Ezt nem kellett kétszer mondani; a gyermekek rohantak a másik szobába, papa és mama utánok s csakhamar vig nevetés közt folyt a szembekötősi és egyéb játék. Egyszer, midőn véletlenül épen csönd lett egy pillenatra, nesz hallatszott kívülről az ajtónál.

„Nézz ki, Irma, ki van ott?“ szölt a mama.

„Bizonyosan Károly. Délután azt mondta, hogy soha sem jön többé ide közénk, de úgy látszik, most mégis szeretne belopózni.“

Csakugyan Károly volt, de midőn Irma szavait hallotta, gyorsan visszavonult s aztán magányosan őgyelgett az üres szobákban, hova koronkint elhatott a gyermekek vig kacagása. Mondhatom, hogy Károly urfi nem épen kitünően mulatott, s midőn hallotta a többiek mulatozásának zaját, még bcszusabban harapdálta ajkait.

Másnap, karácsony első napján, sok vendég jött a házhoz, rokonok, ismerősök, kik mind ott maradtak ebédre is. Károly urfi egyáltalában nem igyekezett magát senkivel meg-

kedveltetni s legfeljebb azzal tünt föl, hogy ebédnél ugyancsak hatalmas étvágygyal fogyasztotta a jó sülteket és kalácsokat. Ebéd után az egész társaság, kicsinyek és nagyok egyaránt játszani kezdtek „farkas és bárány“-t. Károlynak is játszani kellett, de oly vontatva lépdegélt, hogy őt mindig mindjárt megfogták s végre egy magas fiatal ember, kinek termetét Károly titokban nagyon irigyelte, így szólt hozzá:

„Kari ösém, ugy látom, te nagyon álmos vagy, jobb lesz, ha lefekszel.“

Este felé szétoszlott a társaság. Egyik rokon azonban, Nina néni, távozás előtt meghívta másnapra a gyermekeket, mondván, hogy náluk a faluban valami komédiás esapat időz s ezt majd meghívják a házhoz, hol mulatságos produkeziókat fognak véghezvinni. Aztán egyenkint meghívta Irmát, Rózát és a kis Vilit is.

„Károly urfit nem hívja?“ suttogá Róza Irmához.

Károly hallotta ezt, de közönyöséget igyekezett mutatni. Nina néni aztán s csak ekkor vette észre Károlyt, ki a szék mögött állott.

„Ah! a kis Karit majd el is felejtettem!“ szölt a néni. „Te is eljöhetsz ám, fiaeskám s kapsz külön ezukrocskát kárpotlásul azért, hogy megfeledektem rólad.“

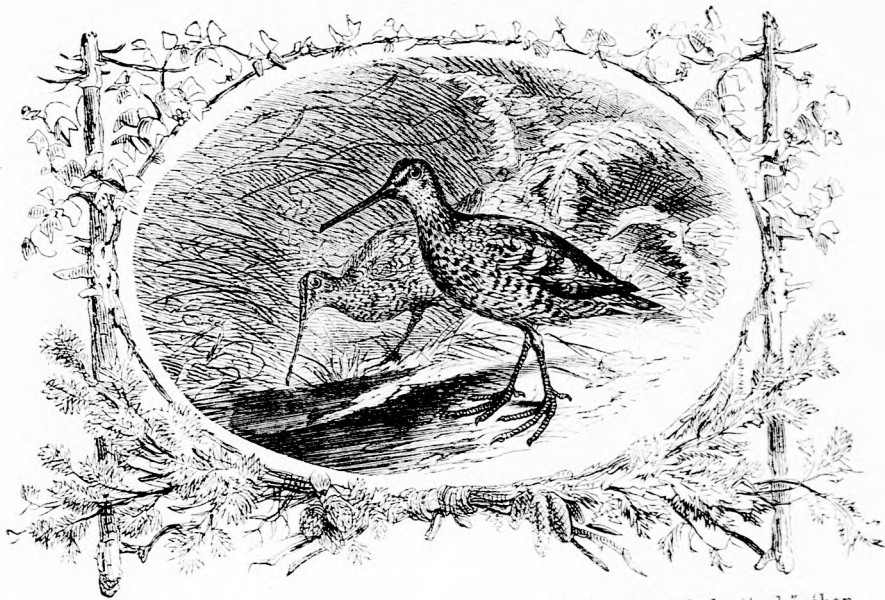
Ezzel Nina néni elment, Károly pedig egészen meredten állott ott. Ez ugyan gyönyörű dolog! Megfelejt-

(Folytatása a 174. lapon.)

NAGYRATERMEIT KIS EMBER. (Lásd a 167. l.)

APRÓ RAJZOK AZ ÁLLATVILÁGBÓL

A viz-parton eszik cszik
A szalonka s vig;

Holnap toll helyett, bőrében
Lesz szalonka-csik.

Csöndesen kúszol vackában
Istenadta kicsi borza;

Az ebszagot már távolról
Meggzagolta finom orra.

(Folytatása a 171. laphoz.)

kezni róla, mintha ő számba sem jönne! És aztán „kis Kari“-nak nevezni őt, czukrocskát ígérni neki, mint egy piczi babának! — ez már sok!

„Nézzétek, Károly urfi mindjárt sirni fog!“ szóló Róza testvéreihez.

„Akkor hát nem nagy urfi,“ jegyzé meg a kis Vili, úgy okoskodván, hogy sirni csak az olyan apró legényeknek szabad, a milyen ő maga.

Károly hallotta ezt s gyorsankiment a szobából; de midőn aztán nem látta senki, akkor bizony, nem lehet tagadni, de sirva fakadt.

Másnap a reggelinél megszólalt a papa:

„Ki megy ma délután Nina néniékhez?“

„Azt hiszem, mindnyájan mennek,“ felelt a mama.

„Van tiszta kesztyűd, Kari?“

„Nincs, papa.“

„Van itt a faluban egy kis bolt, ott kapsz; de aztán ne járj itt a faluban azzal a köcsög kalappal, hogy minden ember megbámuljon.“

„Kedves papa, nincs szükségem kesztyűre,“ szóló Károly nagyon kedvetlenül, mert most már az az öröme is meg volt semmisítve, hogy milyen nagyvárosias urfiának fogják őt a falu lakói tartani, ha divatos ruhájában végigsétál köztök. „Én nem megyek Nina néniékhez,“ tevé hozzá.

„És valjon mért nem?“ kérdé apja szigorúan.

„Oh, Károly neheztel, mert Nina néni eleinte megfélekedezett róla, aztán

kis Karinak nevezte,“ szóló Irma. „Aztán Károly azt mondja, hogy ő nem szeret már gyerekekkel mulatni.“

„Hát maradjon itthon,“ szóló az apa röviden.

A leányoknak valami vásárolni valójuk volt a boltban s mamájok meghagyta Károlynak, kíséрге el őket, mert a ház jó távol volt a falutól, egy nagy kert közepén.

„Elkisérem,“ szóló Károly. „Ezek a gyerekek úgy se tudják az utat s még beleesnek valamely árokba.“

„Talán jobban tudják az utat, mint te,“ szóló a kis Vili, kinek ezen igazmondásáért Károly jól meghuzta az üstökét.

A két leányka és Károly azonnal elindultak s Károly urfi alig hogy kiérték a kapun, szívart vett elő, rágyújtott s roppant begyesen füstölt a leányok előtt. Ezek nem szóltak semmit, csak mosolyogtak Károly urfi hetvenkedésén és csöndesen mentek utána. Egy kis idő múlva, Irma megszólalt:

„Az országuton nagyot kerülünk, menjünk a rövidebb gyaloguton.“

„Jól van, menjünk azon,“ felelt Károly, de azonnal meg volt ám akadva, mert éjjel hó esett s a sima hómezőn nem lehetett megkülönböztetni a gyalogutat, Károly pedig már nem emlékezett rá tisztán.

„Várjatok itt reám, leányok, mindjárt megkeresem az utat,“ szóló s nagyon böles arezczal a mező felé haladt; néhány percz múlva aztán jó távolból kiáltá:

„Erre jöjjetek! Irma, Róza! Itt van az ut!”

De a leányok ezalatt megtalálták az igazi ösvényt s arra mentek; Károly látván, hogy a leányok nem mennek utána, vállát vonogatva a mezőn keresztül egyenes irányban akart közeledni feléjük, de azok intettek, hogy ne jöjjön arra s midőn már csak néhány lépésnyire volt, élénken kiáltották:

„Vigyázz! Ne jöjj erre! Itt árok-nak kell valahol lenni!”

„Ah persze! Hiszen látnám, ha volna!” felelt Károly fél vállról, de ugyanezen pillanatban szivarostul, mindenestül eltűnt, — bepottyant az árokba, melyet a szél telehordott volt hóval. Csak nagy bajjal tudott kikapaszkodni s még az orra hegye is havas volt.

„Hol hagytad a szivarokat?” szölt Róza nevetve.

Károly nem felelt, csak rázogatta magáról a havat nagy mérgessen.

„Térdeden kiszakadt a nadrágod, jegyzé meg Irma komolyságot tetetve.

(Vége következik.)

B Ú Z A V I R Á G.

(Képpel a 169. lapon.)

Búzaföldön ott mi látszik?
Búzavirág ott virágozik.
Kék virág, arany kalász —
Szedjed, eleget találsz!

Szedjed, kis lány, vigan szedjed,
Fürteidbe beletegyed.
Arany hajban, kalászban
Búzavirág otthon van.

MEZŐN.

(Képpel a 164. lapon.)

Be csak édes kikeletkor
Andalogni a mezőben!
Ujjá születik, megifjul
Minden fa, virág előttem.

Verőfényes nap sugára
Szívem fenekére süt be.
S lelkemet szárnyára veszi
A természet éles ülvé.

A meddig csak ellát szemem
Viruló az egész határ,
Himes réten a kis méh döng,
Lombos ágon szól a madár.

S hogy így állok s szertenézek,
Kis szívemből ima fakad:
Te alkotád mind-azt Isten,
Hadd imádjam jószágodat!

TALÁLÓS MESÉK.

Két feje, két keze,
Négy szeme, hat lába,
Mégis csak négyen jár. —
Julesa kitalálja.

*

Tisztának születtem,
Ruhám csak úgy ragyog!
De mikor temetnek,
Csupa mocsok vagyok.

*

Mi fagy meg nyáron könnyebben mint
télén?

*

Madzagon leereszkedik —
S mint a gyöngyszem földre esik.

MONDÓKÁK.

Egy órával korábban kelni többet ér, mint
két órával később lefeküdni.

*

Ha hat vasárnap volna s csak egy hétköz-
nap, ez az egy valóságos ünnep volna.

EGYÜTT. (Lásd a 167. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. — Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 ft. 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon. —